

hans Klæder var ilde tilredte, sønderrevne og tilsmudsede, som om han ved et Fald var gledet ned ad en af de høje Lerskrænter.

Man havde bragt ham hjem, og en Læge var bleven hentet. Han havde uafbrudt grædt og raabt til Gud, at han skulde tage ham til sig. Betty var bleven næsten vanvittig af Skræk ved Synet af ham. Hun var styrtet ind paa sit Værelse og havde ikke mere villet se ham. I Kromandens gamle Kaleschevogn var han derpaa bleven kørt bort til et Hospital.

... „Stakkels Betty!“ sagde Ragnhild, efter at hun og Pateren en Tid havde siddet tavse og set ud over Vandet. „Og de stakkels Børn!“

„Aa, dem beklager jeg mindre,“ indvendte han. „De kommer vel nu tilbage til den, hos hvem de dog har deres naturlige Hjem, ... og som de vel overhovedet aldrig skulde have været skilt fra.“

„Det kan være, De har Ret.“

Atter en Stund Stilhed.

„Hvilket Indtryk mon Begivenheden egentlig har gjort her i Eggen?“ spurgte Ragnhild derpaa. „Han havde dog adskillige Venner — ja Tilbedere — i den fattige Del af Befolkningen! ... Og hvad har man mon sagt inde paa Højskolen?“